

Ben Gavriel
Elégia a fák halálára

*Emlékeztek? Sziklákat szedtünk ki,
hogy gödröt vájjunk palántáinknak
és büszke pillantással nézegettük,
hogy hányat is ültettünk el aznap?
Emlékeztek? Mikor görnyedt háttal
vizet hordtunk, hogy öntözzük őket...
Apró fáink! Nagy szent reményiségünk...
Öntözzük, amíg az égig nőnek!*

*Szívünk örült, nap-nap után látván,
hogy fa zöldell a kopár hegy hátán.
És este, mikor fáradtan megtértünk,
e kis fák adtak nagy gondot nekünk:
bolond szívünk értük meg-megdobbant,
még ébren sem éreztük a sok bajt.*

*Emlékeztek? Mint szöktek magasba,
s mint a katonák álltak egy rajba.
Erdővé nőttek és kétezer évre
útból árnyék szállt a szikkadt völgy ölébe.
Ahogy megjött az alkony bíbor füstje
és fenn ringott a sápadt hold ezüstje:
hanyatt-fekve a lombdús fák alatt,
szívünkben hány bűvös dal is fakadt –
bejárták mezőnk minden zeg-zugát,
az erdeinkben zsidó nóta szállt.*

*A zöld erdőből csak hamu maradt...
egy szörnyű éjen így pusztult el minden,
amit alkottunk sok-sok év alatt.
Az orvul dobott tör az nem talált,
pedig nem félnénk halni száz halált,
de a tűzcsóva a szívünkbe mar
és ajkunkon fagyott a szó s a dal.
S midőn lángnyelvek csaptak fel vadul,
nehéz könnyeket hullatott az Úr,
fájó könnye dacos szívünkre hullt,
de a sebesült szív meg nem puhult.*

A halott fákat így temettük el...

*A zöld erdőből csonka törzs maradt,
de karunk újra csak csákányt ragad,
s izmunk feszül bozsannás hajnalon:
testvér, a jussom... nem, nem, nem hagyom!*

*A csonkok helyett újra majd fák nőnek,
folytatása a megölt erdőnek,
mert karunk lendül és csákányt ragad...
Előre csak, megállni nem szabad!*

Snébel László fordítása